

SLAAP

Ze zal vannacht weer niet slapen.
Haar hoofd zit te vol.
Ze krijgt het nooit leeg.

Vijftig jaar heeft zij haast
en spoed met lijstjes gevoed
die lang nog niet allemaal afgevinkt zijn.

De gang van de wereld, dochtergeluk,
sterfelijkheid, feestelijkheden:
alles verloopt niet volgens plan.

Niemand zegt haar: hier is het schrift.
Schrijf jij de toekomstige tijd.
Hij eet uit je hand.

Ze zal vannacht weer niet slapen.
Haar hart klopt te onregelmatig.
Haar hersenen lopen van stapel.

Ze zal weer niet slapen.
Ze zal liggen draaien.
En ik draai van lieverlee mee.

Mijn grootste geluk is het langzame uur
vlak tegen de ochtend. Mijn grootste geluk
is haar slaap. Mijn slepende ziekte van haar.

VADER

Soms gaat het licht in zijn hoofd nog eens aan.
Dan dondert hij door alle kamers.
Hij telt de tralies, de sloten, de dagen.
Het blok aan zijn been, het is niet te dragen.

Het volgende ogenblik is hij mijlen verwijderd.
Geestdriftig vertelt zich een middag
in Kleit of een landhuis in Maria-Aalter.
Hij vraagt dan ineens of ik weet

waar zijn boekentas staat, het dia-apparaat.
Hij moet de boerinnen een lusthof aanpraten.
Terwijl zijn koffie meandert over de tafel,
hoort hij de sergeanten in Turnhout tekeergaan.

Wankel loopt hij zijn zoveelste wacht,
op zoek naar schoensmeer en vodden.
Hij vreest voor de vlek op zijn uitgangstenu.
Dat wordt weer twee dagen ballen.

Soms is zijn hand een lelie die danst,
zijn mond een vleesetende plant.
Soms keert hij terug naar zijn ijstijd,
zijn vingers een gletsjer zo grijs.

Wanneer de sneeuwjacht gaat liggen
in hem, de vorst in zijn lichaam
verwatert, rest er niet veel:
wat botten, rimpels, een ader.

© *Peter Theunynck*

SNEEUW

Het blauwige uur van je schemer, het slagveld van je gezicht,
het klamme zwart van je nachten, ik sneeuw het voor je dicht.

Het wilde gelaat van je woede, het weten dat zo werd ontwricht,
het dolende spoor van je wanhoop, ik sneeuw het voor je dicht.

Het boomloze plein van de leegte, het vogeltje, stil dat het ligt,
het gerafelde kleed van je honger, ik sneeuw het voor je dicht.

© *Peter Theunynck*

HEB IK JE OOIT VERTELD

hoe ik je haar zag glinsteren in de kleine archipel van de ochtend,
hoe ik je adem volgde naar de overoever van de slaap,

hoe uit het ven van je ogen soms een ijsvogel opvloog,
hoe je lippen openbloeiden, mooier dan de nachtroos,

hoe ik me laafde aan de lagune van je lichaam,
hoe ik het zand wou zijn waarop je zonde,

hoe ik de oceaan inliep en dacht dat jij altijd mijn strand,
altijd mijn maanlicht was wanneer de nacht mij tegenzwom,

hoe jij mijn zeemonsters met al hun zuignappen bedwong,
gewoon door in mijn hand te lezen waar het land begon,

hoe ik verlangde dat alle klokken zouden stoppen en de zon
bleef hangen aan de laatste rafels van de horizon?

© *Peter Theunynck*

DANS

Voor Anne Teresa De Keersmaeker

Als alles afstaat in mijn hoofd,
als morgen in jurken
van gisteren rondloopt,
blijft er nog de dans.

Als alles grijs wordt in mijn hoofd
en alle vogels in de lucht verdrinken,
als alles wat ik wist, gewist is,
blijft er nog de dans.

De dans verstijft niet aan het eind,
de dans verrimpelt nooit.
De dans is adem in het donker.
De dans is glitter en is glans.

De dans is een wandelende stokroos.
De dans is een tulp op hoge hakken.
De dans is een rok in de wind.
De dans is een leger boshyacinten.

De dans is een wasbeer
die opstaat uit zijn winterslaap
en wankelt naar de zon.
De dans is de eeuwige cadans.

Het wuiven van het graan is de dans.
De wind die door paardenhaar gaat,
de zee die als een ruit op de golven draaft
is de dans. De aarde die draait en draait.

De dans is later en van lang geleden.
De dans is nergens en van overal.
De dans is grijs, de dans is glans.
De dans is dans, is dans, is dans.

© *Peter Theunynck*

KEI

Zoveel is zeker:
een man aan de rand

van een kleine rivier
op een ochtend

een kei.

Terwijl het eerste graan
de kop opsteekt en regen

het dekbed van de dode zee
oprekt, denkt de stenenraper

aan niets, aan niets anders,
kan hij aan niets anders denken

dan vel tegen vel,
zo huiverend dicht

dat het één is.

Aan de rand
van de kleine rivier kerft hij

man en vrouw
uit de kei, innig,

zo innig verstrengeld
dat niets hen nog scheidt.

Nu ligt
de gedachte van de man

glimmend

ligt de glimmende
gedachte van de man

gekerfd uit de kei
van de kleine rivier

in mijn hand.